

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 129. szám

2003. szeptember

Gondolatok iskolakezdés idején

Lassan meghűvösödnek az éjszakák, s őszi-esen mélykék lesz a nappali ég. Csendben elmúlik a nyár, itt a szeptember, sokunkat visszavár az iskola. Vegyes érzések ébrednek ilyenkor a diákszívekben, először szilaj szabadságvágy ágál a tanulás és számadás igája ellen, aztán mégiscsak győz az ember ősi vágya: mélyebbre jutni a világmindenség csodákkal teli, félelmetes óceánjának rejtelseibe, megismerni múltat és jövőt, föltámi, ami emberi értelemnek csak föl-fogható.

Így mindhalál, mindannyian járjuk az élet iskoláját, nemcsak a kisgyermek, a lázadó kamasz vagy a büszke ifjú, de a szorgos felnőtt, s az öszülő agastyán is tanul. A megismerés olt-hatatlan szomja sarkall, mert tudjuk, igazi kincs az, amikre az emberi elme és lélek rátalál. Érték lesz az ismeret, s drágagyöngy az életbölcsesség, fölbecsülhetetlen a nemes emberi jellem.

Bár az út rögös és embert próbálóan küzdelmes az egyszeregytől a jó szakmaig, diplomaig, professzori katedráig. Az élet is naponként vizsgáztat minket, s ha vétünk, sokkal drágább árat fizetünk, mint egy rossz osztályzat, elbukott vizsga. Sokszor javításra sincs újabb lehetőség. Ezért nem mindegy, hogyan készülünk föl az életre, amíg diákként, önfeledten tanulhatunk.

Új tanév kezdődik. Tegyük hát a tarso-

lyunkba a tankönyvek mellé néhány ősi, fontos igazságot, hogy jókedvvel és szép eredménnyel tanulhassunk az év folyamán, s mindazt összegyűjthessük, ami épít, de ne ragadjon ránk semmi, ami megront.

Először az *életnek tanulunk, nem az iskolának* csupán. A diákevek alatt olyan készletet halmozunk föl ismeretben és készségekben, melyből szó szerint egy életen át merítünk. Ne legyünk felületesek és hanyagok, hiszen a lustaságot Isten sem áldja meg, de a figyelmet és szorgalmat naponként jutalmazza. S a következő, ami fontos, *legyen célunk a tanulással*. Ez értelmet ad tevékenységünknek, és átsegít a nehéz időkön, kedvet ad megbirkózni még az ellenszenvesnek tűnő tárgyakkal is, ha tudjuk, mire készülünk. A tudás az a kincs, amit senki el nem vehet tőlünk.

A kisgyermek biztosan tudja, mi lesz, ha felnő, az ifjú pedig sokszor elbizonytalanodik. Nem törvényszerű, hogy célként mindig egy adott foglalkozás lebegjen a szemünk előtt. Életutunkban újabb és újabb célok bontakoznak ki előttünk, amit gyermekfejjel vagy fiatalon még nem is sejtettünk. Éppen ezért *legyünk nyitottak az ismeretszerzésben!*

A tudás önmagában kevés, gögössé, felfuvalkodottá tehet, ha folyamatosan nem gyarapítjuk azt az emberség, tisztesség, alázat és szeretet igazi értékével, egyszóval *istenfélelemmel*. Minden ismeret és minden lehetséges szellemi kincs legjava ebben rejlik. Legyen célunk diákoknak, tanároknak és szülőknél, hogy ezt a legfontosabb értéket ismerjük és ismertessük meg, adjuk át példánkkal, helyezzük minden tudomány és karrier fölé. Egyszerűen azért, mert igaz istenfélelem nélkül visszajára fordul min-

den, talaját veszíti az emberi létezés.

Az Életre készülünk, amit Jézus Krisztus tanít és ajándékoz mindenkinek. Amikor e tanév kezdetén imádságos szívvel bocsátjuk el diákjainkat az iskolapadba, lássuk meg felelősségünket, gyülekezetünk küldetését, Isten ránk bízta őket, hogy mindegyiküket megtanítsuk az Élet ismeretére. Kísérje gyermekeinket és fiataljainkat féltő szeretetünk, könyörgésünk és példánk, hogy megtanulják tőlünk az Élet útját, válasszák azt Önként, s járják végig, hogy boldog és sikeres jövőjük legyen nekik, s általuk közösségünknek, gyülekezeteinknek egyaránt!

„Megismerteted velem az élet útját, teljes öröm van tenálad, örökké tart a gyönyörűség jobboldon.” Zsolt. 16:11.

/ BH. 99.09.05./ Újvári Ferenc

Istenem, add...

**Istenem, add, hogy jó legyek,
ne üssek sohasem sebet,
hulljon ölembe két kezem,
mielőtt velük vétkezem.
Ne érezze élő, se holt,
hogy késem szívükbe hatolt,
allassam át az éjszakát,
ne keltsen fel sohase vád.**

Falu Tamás

A reményről

A remény a vágytól abban különbözik, hogy a léleknek erőt és bátorságot kölcsönöz olyan jónak a megszerzésére, amelynek elérése nehézségekbe ütközik. – A remény lényegét a bízó várakozás teszi ki. Így annak indító oka Istennek bennünket támogató mindenhatósága. Ez von el bennünket a földi javaktól, és vonz az örök javak felé.

(Aquinoi Tamás)

... csak engedem, hogy szeressen az Isten

A Szeretet-Szolgálat nyári számában ismerős, számomra nagyon kedves verssel találkoztam. (Türmezei E.: Ha nem teszek semmit sem) Évekkel, mondhatnám évtizedekkel ezelőtt szavalókórusban hallottam ezt a költeményt, amelyet azóta is Bibliámban őrzök. Nem tudtam ki a szerző, mi a mű címe, a teljes verset ismerem-e, vagy csak a töredékét. De egy biztos volt: az, hogy valahányszor próbák között voltam, a bibliaversek mellett ez is erőt adott. Mikor vizsgára készültem, állást kerestem, házastársra vártam, vagy mikor azt gondoltam, hogy házasságunkat nem kíséri gyermekáldás.

Természetesen én is sokszor először „siettem, rohantam, terveztem, akartam”, de nem sok jó jött ki belőle, csak elfáradtam, elkeseredtem. Aztán, mint gondolom sokan mások is, a végső, de legjobb Segítséghez fordultam: engedtem, hogy szeressen az Isten. És amikor „megnyugodtam, elpihentem és nem tettem semmit sem”, akkor minden megoldódott. A vizsga jobban sikerült, mint azt a felkészültségem indokolta volna, az álláskérdés váratlanul megoldódott, jobban, mint vártam. Élettársat (a szó igazi értelmében) akkor találtam, amikor nem számítottam rá és mi, akik azt is készek voltunk elfogadni, hogy házaspárként élünk, a mai napon három gyermeknek örvendezhetünk. Ezalatt a tíz év alatt, mióta együtt élünk, sokszor megtapasztaltuk azt a gyengéd, akaratát ránk nem erőszakoló szeretetet, mi több SZERETET-et, amit ez a költemény is kifejez. Igaz, sokszor megfogadtam, hogy ehhez a segítséghez nem, mint végső megoldáshoz fordulok, de azóta is hány-szor próbáltam én lenni az első!

Ennek a cikknek a megírása is könnyebb volt gondolatban, éjszaka két szoptatás között, sokszor félálomban, mint számítógépen. Sokkal több gondolat kavargott bennem, mint amennyit most leírva itt látok. Olyan szegényesek lettek az általam leírt szavak, úgyhogy „nem teszek semmit sem, csak engedem, hogy szeressen az Isten.” Ma is, meg holnap is, meg holnapután is. És ezt kívánom mindenkinek, hogy ezt a szeretetet tapasztalja meg újra és újra.

Varsóciné Dr. Sipos Emese

Búcsúzás

2003. augusztus 10-én búcsúzott gyülekezetünk Bartha Dezső és Bartha Dezsóné, Varga Róza testvérektől, akik augusztus 15-én a Kiskőrösi Baptista Szeretetházba költöztek. Laczkovszki János gyülekezetvezető testvér megköszönte testvéreinknek több évtizedes odaadó szolgálatát, és további életükre megtartó Urunk gazdag áldását kívánta.

Bartha testvérék az 1940-es évek végén költöztek Budapestre. Varga Róza testvérnő Okányból jött, és mint diakonissza jelölt került gyülekezetünkbe, melynek a diakonissza mozgalom megszűnése után is tagja maradt. Bartha Dezső testvér közel két évvel később, Őr községből érkezett. Ő az 1949. év végén lett a pest-erzsébeti gyülekezet tagja.

1952 novemberében kötötték házasságot. Egy gyermekük van, András.

Mindketten egészségügyi dolgozók voltak nyugdíjazásukig.

A gyülekezetben folyó lelki munkának aktív résztvevői voltak, és kivették részüket az imaház körül adódó fizikai munkákból is. Az imaházépítés során is példát mutattak szorgalmukkal. Dezső bácsi szinte fáradhatatlanul forgatta a lapátnyelet, Rózsika néni pedig az „ellátó személyzet” szorgos tagjaként munkálkodott, s a pohár üdítő, vagy kávé mellé mindig volt néhány kedves szava is.

Évtizedeken át tagjai voltak az énekkarnak. Szolgáltak a pengetős zenekarban is, melynek egy ideig Bartha testvér szervezője és elnöke is volt.

Az ifjúsági programok, a fiúkör, a leánykör és a bibliaköri csoportok vezetésében is részt vettek. Az utóbbi időben Bartha testvérnő az MKBK egyik csoportvezetőjeként szolgált.

Bartha testvér évekig volt a gyülekezet gazdasági ügyintézője, pénztárellenőre és nyolc éven át a pénztárosa.

1955-ben a gyülekezet elöljáróvá választotta, 1970-ben pedig diakónussá avatták.

Kívánunk számukra erőben gazdag hosszú életet és, hogy az új környezetben megtalálva a helyüket, sok örömet találjanak az ott adódó szolgálatokban.

„Titeket pedig az Isten hatalmas őriz hit által az üdvösségre, amely készen van...

... hogy a ti megpróbált hitetek, amely értéke-

sebb a veszendő, de tűzben kipróbált aranynál, Jézus Krisztus megjelenésekor méltónak bizonyuljon a dicsőretre, dicsőségre és tisztességre.”(1.Péter 1:5., 7.)

(K.L., M.D.)

Tábor a Zemplénben

2003. július 7-13-ig egy hetet töltöttünk a Zempléni-hegységben Füzerradványon a Kegyelem Alapítvány szervezésében. Hétfőn reggel a Keleti pályaudvarról 75 gyermek és 25 felnőtt indult nagy izgalommal a hosszú útra. Pesterzsébetről egy gyermek jött idén a táborba.

Az első nap az ismerkedés, a tábori lehetőségek feltérképezése jegyében telt el. A második naptól kezdve a hét minden napján délelőtt korosztályok szerinti csoportokban tanításokon vettek részt a gyerekek, ahol előre felkészült bibliaköri tanítók foglalkoztak velük.

A hét mottója: út a győzelem felé – volt. A tanításokat követően minden nap közös éneklésre gyűlt össze a tábor, ahol erre a hétre készült éneklészetek segítségével Istent dicsőítő énekeket énekelhettünk. Délutánonként szakköri foglalkozások, illetve kirándulások színesítették a programot. Esténként közös, majd kiscsoportos áhítattal zártuk a napot.

Csütörtöki napon Hollóházán a porcelángyárban jártunk, pénteken pedig egész napos kirándulást tettünk a környező hegyekbe. A kisebbek kisvasúttal, a nagyobbak gyalogosan járták be a környéket. A tábor közvetlen szomszédságában fekszik a Károlyi kastély és annak gyönyörűen gondozott, parkosított kertje. Alkalmunk volt ennek a megtekintésére is.

A szombati nap is izgalommal teli volt, ugyanis ezen a napon volt az énekvérseny, amire a korosztályi csoportok a tanítóik segítségével készültek fel. Ne tűnjön szerénytelenségnek, de egy kis büszkeséget én is éreztem, amikor a hozzám tartozó 7-8. osztályos gyerekek megnyerték a versenyt. Ezen a napon került megszervezésre a táborzáró túra is, amin akadályverseny-szerűen haladtak végig a gyerekek. Igazán ügyesen szerepeltek a csapatok.

Szombat este búcsúztunk a táborról egy fe-

lejthetetlen est keretében, ahol a jelképesen felállított kapu alatt – ami a sötét éjszakában apró színes égőkkel díszítve szórta sejtelmes fényét – mindenki átléphetett, és a túoldalra győzelmi érmét akasztottak a tábor vezetői a nyakunkba. Ezzel jelképezték, hogy egyszer majd Istennél találkozhatunk egy ennél is csodálatosabb alkalommal, és reményeink szerint mindannyian átmegyünk a mennyország kapuján.

Befejezésül hadd írjam le egy személyes megtapasztalásomat. Én, ahogy már említettem a 7-8. osztályos gyerekek között voltam tanító és segítő. A hét elején kiderült, hogy a szobámban lakó lányok már régebről ismerik egymást, és valamilyen okból unszimpátia alakult ki közöttük már korábban. Elég ridegen indult hát a hetünk, volt, aki teljesen elszigetelődött a csoporttól. Igyekeztem mindent megtenni, hogy feloldjam az ellentéteket, de a gyerekek fejében, szívében emberileg nem tudtam változást elérni. Erre csak Isten volt képes. Közösen imádkozni kezdtünk a felnőttekkel ezekért a lányokért, fiatalokért, hogy Isten szeretete hassa át őket, és tudják szeretni egymást. Az Úr meghallgatott minket. A hét végére ezek a fiatalok elválaszthatlan barátokká lettek, szombat este sírva búcsúztak egymástól, és már azt szervezték, hogy milyen úton-módon találkozhatnak majd a tábor után is. Azóta kaptam tőlük leveleket, amikből megtudhattam, hogy valóban rendszeresen találkoznak, és együtt járnak a gyülekezetbe azokkal a társikkal, akik addig, a tábor előttig, nem jártak közösségbe. Isten ereje hatalmas, az imádságainkat pedig felettébb meghallgatja. Levegőn ezért dicsőség Neki!

Végül köszönöm a gyülekezet támogatását, az imádságokat, amik értem, értünk, ezért a gyermekhétért elhangzottak!

Cservenyák Ildikó

**A Szeretet szelíden,
de feltartóztathatatlanul
áradó folyam,
amely – lassan – mindenkit befogadó
óceánná teszi a szívedet.**

(Simon András)

Finnországi nyaralás

Hálás szívvel gondolunk vissza nyári élményeinkre, elsősorban finnországi utunkra.

Július 20-án, a pécsi Napsugár Játzókeret Alapítvány csoportjához csatlakozva, Finnországba utazhattunk. A gyermekek egy nemzetközi gyermektáborban töltöttek két hetet az Alapítvány vezetője, Tihanyi Imréné és lánya, Marietta, mint zenetanárnő felügyeletével.

A repülőút csodálatos volt, minden baj nélkül, simán landolva, érkezünk meg Helsinkibe, ahonnan a finn gyermekotthon autóbusszával haladtunk tovább észak felé – Lahtiba. Nekünk itt volt a szállásunk egy családi házban. A gyerekek tovább utaztak, kb. 80 km-re, tóparti táborukba. Többségükben gyermekotthonos finn és orosz gyerekekkel nyaraltak együtt (5-14 évesig). A tábor már évek óta Tuomo, a finn gyermekotthon vezetője patronálja, aki minden idejében csak a gyerekekért dolgozik. Ő biztosította 60 gyerek teljes ellátását és minden napra gazdag programot szervezett; kirándulást, tábori hangversenyt, sportversenyeket, fürdést a tóban, szünazást és városnézést. Lahtiban egy fesztiválon a magyar gyerekek is egy félórás koncertet adtak amely a nagyszámú hallgatóság előtt nagy sikert aratott. Egy napos látogatást tettünk Helsinkiben is, ahol a gyerekek a Linnanmaki (vidámpark) fantasztikus jó játékaival játszottak. Csak néhányat említettem a sok program közül – ahova mi is elkísérhettük a gyerekeket.

Minden nemzetiségnek volt egy saját napja a táborban. Így a magyar napon néhány jellegzetességgel, népművészeti tárgyakkal ismerkedhettek meg a gyerekek; kerámiafestés, gyöngy- és kagylófüzés. Ezen a napon mi készítettük az ételt. Jó, tartalmas magyar gulyásleves főztünk és négy hatalmas tepsit rétest sütöttünk. A gyerekek háromszor annyit ettek, mint amennyit szoktak.

Mindezekon felül a közös játékok, barátságok felejthetlenné tették számukra az itt töltött időt. Nem számított, hogy nem értenek minden szót, amikor beszélgetnek. Érdekes volt, ahogy egymást angolul tanígtatták. Laci fiunk már nem először volt a finn táborban, neki különösen nagy élményt jelentett. Mikor hazafelé indultunk, azt mondta, hogy még ott maradna két hónapig!

Lehetőségünk volt Lahtiban is sokféle sétálni, az utcákon és a kikötőben. Az érdekes épületeken kívül nagyon tetszett a három síugró pálya, ahol többször is jártunk, egyszer késő este is, amikor ezer fényel világították – gyönyörű látvány volt! Nyáron műgyep van rajta, közelebről nézhettük - amikor a lanovkán utaztunk felfelé - néhányan éppen akkor gyakorolták az ugrást! A legmagasabb lesikló torony tetején kilátó van, ahonnan megcsodáltuk a várost, a többi lesikló pályát, a hatalmas lelátókkal. Utána mindnyájan fűrődhattunk a lesikló tövében nyárra kialakított uszodában.

Az autóbusszal tett utazások alkalmával láthattuk, hogy mennyire más ez az ország, mint a magyar tájak. Nagy kiterjedésű, - hatalmas tórendszer húzódik végig a finn földön – mégis a területhez képest kevés lakossal. Az emberek nyugodtabbak, nem idegeskednek, még az autózvezetők is sokkal figyelmesebbek a gyalogosokkal szemben.

Utolsó esténkire maradt még egy nagy élményünk. Megismertünk néhány finn baptista testvért, a lelkipásztor pedig meghívott házához, ahol feleségével kedvesen fogadtak minket. Megérezhettük, milyen a jó hírű finn vendégszeretet. Ez az este, mint egy korona a csodálatos élményeink között. Késő estig beszélgettünk velük és a viszontlátás reményében búcsúztunk tőlük (talán jövő év tavaszán Budapestre látogatnak). Addig is szeretettel üdvözlik gyülekezetünket. Hazaérkezve vasárnap az üdvözlőletet örömmel adtuk át.

Marton András és Gabriella

A kéretlenül adott jó tanács olyan, mint a postáládánkba hajigált sok reklám.

(Bern Williams)

Az az igazán őszinte mosoly, amit senki sem lát.

(Andy Rooney)

Nincs fontosabb emberi tulajdonság, mint a megbékélésre való képesség.

(Leon Uris)

Bizzál az Úrban...

„Bizzál az Úrban teljes szívből, és ne a magad eszére támaszkodj! Minden utadon gondold rá, és ő egyengetni fogja ösvényeidet.” (Példabeszédek 3: 5-6.)

Mindannyiunk életében vannak olyan hosszabb-rövidebb időszakok, amikor egy-egy megoldhatatlannak látszó probléma, kilátástalannak tűnő helyzet miatt erőt vesz rajtunk a csüggedés, és lelkiileg-szellemileg, sőt olykor testileg is megfáradunk. Legyen szó egy tisztázatlanul maradt konfliktusról, munkahelyi nehézségekről, megélhetési gondokról, szeretetinkért való aggodásról, egy súlyos csalódásról vagy betegségről – a negatív gondolatok ólom-súllyal nehezdednek ránk, bánat, félelem, aggodalom emészt bennünket, s olykor már a leghétköznapi feladatok ellátása is nehezünkre esik. Gyötrő helyzetünkben kétségbeesetten keressük a megoldást, de minduntalan beleütközünk saját tehetetlenségünkbe, s emiatti elkeseredésünkben hajlamosak vagyunk feladni, mondván, úgyis hiábavaló minden erőfeszítésünk.

Ha ilyenkor pusztán a saját erőmre támaszkodom, csak a magam korlátait látom, ez valóban csak még kilátástalanabbá teszi a helyzetet. Ha azonban Isten léte és az Ő Jézus Krisztusban felkínált kegyelme élő valóság a számomra, akkor egy másfajta, sokkalta nagyobb lehetőséggel is számolhatok, aminek fényében a problémáim eltörpülnek: ez pedig Isten mindenható volta. Vajon Ő, aki ezt a világot – benne engem – a legapróbb részletekig megteremtett, és aki a Biblia tanúsága szerint még a hajam szálait is számon tartja, elveszithetné-e valaha is áttekinthetőségét az életem dolgai felett? Hiszen Ő sokkal inkább azt igéri, hogy naponként, minden körülmények között az Ővével van, vezeti őket, mi több, azoknak, akik Őt szeretik, mindent a javukra fordít.

A probléma lehet mégoly nagy – én pedig ehhez mérten tényleg kicsi. Ám Isten hatalmasabb mindennél és mindenkinél. Számára nincs megoldhatatlan helyzet, s így az Ő segítségével én is győzedelmeskedhetek. Gyakran oly módon, hogy bár a körülményeim nem változnak, mégis a megpróbáltatások közepette és azok ellenére megtapasztalom, hogy békességgel, erővel aján-dékoz meg.

Bárcsak megtanulhatnánk igazán ragasz-

zkodni Isten ígéreteihez, az Ő Igéjében kijelentett igazságokhoz, és át mernénk engedni minden előttünk tornyosuló akadályt, életünk minden helyzetét, minden bénító csüggedést Isten teljhatalmának, amely Jézus Krisztusban kifogyhatatlanul rendelkezésünkre áll. Ha komolyan számolok Ővele, bizakodva nézhetek a jövőbe. Az Ézsaiás 12,2-ben ezt olvashatjuk: „*Íme, Isten az én szabadítóm, bízom, és nem rettegek, mert erőm és énem az Úr; megszabadított engem.*” A bízalom a csüggedés és félelem legjobb ellenszere. A problémáinkat sokszor mi magunk „tartósítjuk” azzal, hogy ragaszkodunk hozzájuk, nem engedjük ki azokat a kezünk közül, és magunk próbálunk meg segíteni saját magunkon. Ezzel azonban csak még inkább rontunk a helyzeten. Mennyivel okosabb volna mindjárt az elején az Úrnál letenni a nehezeinket, és ezt mondani: „Uram, lehetetlen, hogy én megbirkózzam ezzel a dologgal, de Te megteheted, ezért átadom Neked.”

Egy fiatal hajósiasnak vihar idején először kellett felmásznia az árbocra. A tomboló hullámok ide-oda hányták a hajót, úgyhogy a fiú megszedült, és az a veszély fenyegette, hogy lezuhan. Ekkor a tapasztalt kapitány, aki hűségesen figyelte inasát, felkiáltott: „Fölfelé nézz, fiú, fölfelé!” A fiú megfogadta a tanácsot, és megmenekült.

Szívből kívánom mindannyiunknak, hogy mi is ilyen bizalommal tudjunk az Úrra tekinteni, aki a legnagyobb bajban is megőrizhet, és új reménységgel ajándékozhat meg.

Horváth Ildikó (ETHOS – 2000/4)

Jó példával járj gyermekeid előtt!

Az édesapa egy késő őszi este egy zsákkal a kezében szolitotta 7 éves fiát. Együtt indultak a kertek felé. Az apa meg-megállt, szétnézett, aztán az egyik gazda telkének végében megállt. Előtte púposodott a levermelt burgonya. Leemelte a zsákot, hallgatózva firkászott jobbra, balra, majd a háta mögé. De mielőtt fiának szólt volna, hogy fogja meg a zsák száját, a gyermek szólalt meg:

Édesapám! Elfelejtett felfelé is nézni!

Az apa habozva állt, majd sóhajtott egyet, felvette a zsákot és hazamentek. (N.N.)

Párbeszéd a szeretetről

- Tulajdonképpen hogy terem a szeretet? – kérdeztem egyszer anyát.
- Magról vetik – nevetett rám.
- És honnan szerzik hozzá a magot?
- Nem kell azt szerezni. Belőlünk magunkból pereg. S megfogán a tenyér simogatásában, a szem pillantásában, minden ölelésben.
- Öntözni nem is kell?
- Dehogynem. Jó szóval.
- Nem könnyel?
- Ments ég! A könny sós, és a só kimarja a kis szeretetpalánta hajtásait.
- Hát palántázni kell a szeretetet?
- Palántázni bizony. Elültetni még a szikes talajba is. Mert ha nem terem szeretet, kihűl a föld.
- Úgy érted, hasztalan a nap heve, ha belülről nem fűt semmi se?
- Igen, így értem, mert emberközpontú világban élek, és emberként gondolkodom.
- Elsősorban mi hát a szeretet?
- Biztonság. Ha szeretnek és szeretsz, mindig van szövetségeseid.
- És mi a szeretet másodsorban?
- Erő. Ha feltöltödsz vele, könnyebbnek érzed a batyut, mit az élet a válladra rakott.
- Szeretni mégsem mindig boldogság. Néha gyötrellem.
- Az élet már ilyen. A mohamedán szőnyegszövők, ha elvétik a mintát, meg sem kísérlék kijavítani a hibát, mert tudják, hogy csak Allah tökéletes.
- Mégis érdemes szeretni?
- Csak azt érdemes.

Részlet Kun Erzsébet: *Családmesék*
A szeretet tankönyve – c. könyvből

A hamis barát olyan, mint az árnyék: csak akkor követ, ha süt a nap.

(Isabel C. Ferreira)

Környezetünknek joga van ahhoz, hogy mosolyogni lásson bennünket.

(J.L. Martín Descalzo)

Gyülekezeti események röviden

Május 25. vasárnap. Délelőtt 11 órától az MTV részleteket közvetített a kispesti gyülekezetben március 16-án, a magyar korona hazahozatalának és a „Via Dolorosa” című festmény elkészültének évfordulóján készített felvételből.

A délutáni istentiszteleten a Vox Nova Baptista Férfikar skóciai útjáról hallottunk beszámolót férfikari énekek kíséretével. Gyülekezetünkben heten tagjai a kórusnak. Utána, az igehirdetés előtt Máté Dániel szervezésében Simon András írásából hallgattunk meg egy csokrot. (Simon András készít illusztrációkat a Békehírnökben.)

Június 1. A Biola University California 25 fős zenekara és tanáraiak szolgálták gyülekezetünkben délelőtt. Bizonyoságtételek és zeneművek hangzottak el. Az előadott klasszikus művek a természet szépségén keresztül (tenger, villám, hegyek, pacsirta dala) Isten csodás alkotó tevékenységét érzékeltették.

Június 8. Pünkösöd. Az imaórán önvizsgálatot tarthattunk és megvallhattuk, hogy sokszor megszorítjuk a Szent Lelket. Vigyázzunk, mert ha az isteni szellem nincs bennünk, akkor a Sátán szelleme vesz uralma alá – figyelmeztetett Laczkovszki János presbiter buzdításában.

A délelőtti igehirdetésben az első pünkösöd (Apc.2:1-13.) tanulságait hallottuk. Milyen erők vannak ma jelen a világban?

Az istentiszteletet úrvacsorával zártuk.

Délután a bennünk folyó harcról szólt az ige Gal. 5:16-18.alapján. Egész napi gyűjtésünket a dunajvárosi imaház-építés támogatására ajánlottuk fel.

Június 9. Pünkösöd 2. napja. Hajókiránduláson vett részt a gyülekezet nagy része. Nyolctagú fűvőzenekar jött össze a hajón, szolgálatuk színesítette a programot. Dunajvárosba látogattunk el, ahol a testvérek nagy szeretettel fogadtak és vendégül láttak. Megtekintettük az épülő imaházat. A jó hangulatú nap közösség építő volt, a több órás hajóút lehetőséget biztosított a beszélgetésekre.

Június 15. Délután MKBK évzárót tartottunk. Az elhangzott szolgálatok arra mutattak rá, hogy mit jelent számunkra a Biblia. Az óvodások igeversékkel és énekekkel, az alsó tagozatos gyermekek csoportjelenettel örvendeztették meg a gyülekezetet. Köszönjük a tanítóknak, csoportvezetőknek az egész éves fáradozást.

Június 29. Délelőtt a gyülekezet nevében ajándékkal és a Zsolt. 65:5. igeverssel köszöntötte Laczkovszki János gyülekezetvezető Gyenes Dezsőt és feleségét, akik július 1-vel átadták az imaház-gondnoki szolgálatot. Gyenesné testvérnő meghatottan köszönt meg minden segítséget, melyet a nehéz időszak alatt végzett szolgálatuk során a testvérektől kaptak.

Almási testvér alkalmi igével köszöntötte Gyenes testvérét és a szolgálatba lépő Császár házaspárt.

Elköszönt a gyülekezettől Csényi Norbert teológus, tanulmányait szeptembertől Prágában folytatja. Délután érdekes és értékes igehirdetés hangzott el Almási testvér részéről, a predesztinációról, bizonyosságról és a kiválasztásról. A könnyen félremagyarázható ígéről világos tanítást kaptunk. A nyár folyamán a délutáni igehirdetésekből több nehezen érthető, vagy könnyen félreérthető ige került sorra.

Július 5. Szombat este megszülettek ifj. Varsóci Károlyék kislányai: Nóra Kinga és Zita Orsolya.

Július 6. A délelőtti istentiszteleten dr. Szebeni Olivér lelkipásztor testvér szolgálatában az Apc. 5:17-től kezdődő igeszakasz alapján emlékezett az elmúlt rendszerben ártatlanul meghurcolt, börtönbe zárt lelkipásztorokra. A mottó: „rövid az út a templomtól a börtönig”.

Az úrvacsorával Jézus Krisztus sokkal nagyobb, vérével megpecsételt áldozatára emlékezünk.

Délután – többek között – Piros Lajosné Urunk gyógyító kegyelméről tett bizonyosságot, miután egy újabb műtét után visszanyerte hangját.

Július 13. Amerikából, Dél-Carolina államból érkezett Pesterzsébetre egy missziós csoport, akik az emberek megszólítása mellett a Csiliben különféle (nyelvi, játék) tanfolyamokat tartanak két héten keresztül. 24-en vettek részt közülük az istentiszteleten.

Délután „a nagy misszióparancs” volt az igehirdetés témája, az ezzel kapcsolatos félremagyarázások is terítékre kerültek. Előbb „jöjjetek”, és azután „menjetek” (tanítvánnyá tenni, megkeresztelni, tanítani!), miután a felkészítés megtörtént.

Július 3. hete. Elkezdődött a gondnoki lakás festésével az imaház karbantartása. A nagyterem kivételével minden helyiség és közlekedő tér festése sorra kerül, a külső faburkolatú részekkel együtt. Több helyen, ahol eddig meszelt fal volt műanyag alapú festés lesz.

Július 20. Egész nap dr. Szebeni Olivér lelki-

pásztor testvér szolgált közöttünk, mert Almási testvér 45 éves bemelegítési találkozón vett részt Orgoványon. Ebből az alkalomból Isten áldásának bőséges kiadását kívánjuk testvérünk szolgáltól életére.

A délelőtti istentiszteleten 20 testvér volt vendégünk az USA-ból. Beszámoltak a kerületben végzett missziós munkájukról.

Július 27. Reggel az idősek otthonában és a kórházban szolgáltak testvérek. A délelőtti istentiszteleten vendégünk volt Horváth Zoltán és családja Egerből.

Szigetszentmiklóson 1943. július 25-i bemelegítésre emlékeztek négyen, közöttük Surányi Pál Istvánné. Az akkori nyolc bemelegített közül már csak fele tudott összejönni és a gyülekezettel együtt hálát adni az eltelt 60 év áldásért és a megtartásért. Testvérnőnk hűségese életére Urunk nagyon gazdag áldását kívánjuk mi is.

Augusztus 3. Úrvacsorai istentisztelet.

Augusztus 10. Ismét dr. Szebeni Olivér lelkipásztor testvér szolgált egész nap az igével.

Délelőtt Laczkovszki János gyülekezetvezető testvér elköszönt Bartha Dezső testvértől és feleségétől, akik a kiskörösi szeretetotthonba költöztek 15-én. Elköszönt a gyülekezettől Nagy Judit is, és gyermekeivel visszatért otthonukba az Egyesült Államokba. Férje Irakban teljesít szolgálatot, azért voltak itthon hosszabb ideig.

Augusztus 24. A délelőtti istentiszteleten gyermekbemutató volt gyülekezetünkben. Ifj. Varsóci Károly és Dr. Sipos Emese testvérek hozták el ikerlányukat, hogy imádkozzunk életükért. Nóra Kinga és Zita Orsolya igen fegyelmezetten viselte az ünneplést. Isten áldása kísérje életüket!

G y e r e k s z á j

(szülők, nagyszülők feljegyzéseiből)

Beszélgetnek a testvérek és megemlítik, hogy a különféle munkák szépen folynak. Két és fél éves Daniella unokám erre megszólal: *Nekem meg az ojjom (orrom) folyik.*

(lejegyezte: Somogyi István)

Józsai bácsi kinéz az utcára, hogy honnan jön a nyüzsis. Meglátja a közeli szomszéd kisfiát.

Odakiált: Pistii! – Te kergetted azt a kutyát?

Én nem tekergettem! – mentegetőzik, s tovább simogatja az állatot. – Csak megfogtam, mert fáj a lába.

(Kovács L.-né, Viola néni gyűjtéséből)

Lányom ötödik születésnapjának reggelén azt javasoltam neki, hogy ha valaki megkérdezi tőle hány éves, csak nyissa ki a tenyerét és mondja, hogy öt.

Szóval már tenyérynyi vagyok – állapította meg.

Derús percek

Nagyfiú

Az anya ébresztgeti a fiát.

- Kelj fel fiam, indulnod kell az iskolába!
- Jaj, de borzasztó! Mindenképpen muszáj?
- Persze! A tanároknak minden reggel be kell menniük!

Abszolútók

- Melyik az abszolút keskeny folyó?
- Amelyiknek csak egy partja van.
- Mi az abszolút kiszűrés?
- Struccot megijeszteni a beton fölött.
- Melyik az abszolút selejt?
- A Nagyalföld, mert az jobbra se lejt, balra se lejt.

Szekrény

Te, képzeld, tegnap a fejemre dőlt a szekrény!
És lett valami bajod?

Szerencsére semmi. Te, képzeld, tegnap a fejemre dőlt a szekrény!

Szelíd motorosok

Az egér motorozni viszi a elefántot. Néhány kilométer száguldás után hátraszól:

- Félsz, Jumbó?

- Nem én!

Az egérke padlóig nyomja a gázt, majd ismét megkérdi:

- Félsz, elefánt?

- Nem én!

Mire az egérke:

- Pedig félhetnél, mert nem érem el a fétet.

SZERETET - SZOLGÁLAT A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő:

dr. Almási Mihály

Szerkesztő: Máté Dániel

Technikai szerkesztő: Lesták Károly

Megjelenik havonta nyomtatva 200 példányban

Interneten: <http://ps.hu/szeretet-szolgalat>